

ברפתות

עשרת הדברים שבלעדיהם אין הרפת מתקיימת

■ מן השטן. מיהרת, מיהרת ונדפקת. עשרות פנצ'רים יעכבו אותך, ירגיזו אותך, יעצבנו אותך, על כן זכור! **חלוב לאט – תגמור מהר.**

■ הדבר הקבוע ברפת, כבכל מקום אחר, הוא הזמני והמאולתר. אינך מאמין? הבט על החבלים הסוגרים את השערים, על חוטי הברזל הסוגרים את מכסי המצוף בשוקת, על גג הבד מעל חצר ההמתנה וכמובן... על העובדים הזמניים שבצוות.

■ ככל שקושרים את שערי החצרות ביותר חבלים קשה לנו, לאנשי הצוות, לפתוח אותם וקל יותר לפרות לפתוח אותם ולברוח.

■ בהרבה לילות נפגשים הרבה רפתנים ברפת. באים לראות, לשמוע, להיווכח, לתקן, לטאטא וסתם לשיחת חולין. אך איפה, איפה הם הבחורים ההם עם המגפים והקלשונים, כאשר צריך אותם לסייע בהמלטה קשה? חידה היא וחידה תישאר.

■ אחת המכות הקשות היורדות על הרפת בשבתות ובחופשות היא אורחים/מבקרים. כל זמן שרק אתה בבור בחליבה, הפרות בהרגליהן בהילוך מעיים. אך איך שבור החליבה מתמלא בקול מצהלות מבקרים, איפוק יורד על הבהמות.

כתב והקריא **רמי אהרוני**
במסיבת סיום השנה ברפת קיבוץ סעד

■ בבואך לחליבה בדוק, האם הברזים של הטנק מכוונים לקלוט את החלב, והאם הברז בתחתית הטנק סגור. האמון בזולת, אחד העקרונות המייצגים של חיי הקיבוץ, אינו חל בנידון. היפוכו הוא הנכון. הנסיון מלמד אותנו שהנוסחא היא: **יותר אמון – פחות חלב... וחבל.**

■ באותו ענין: אל תסמוך על החולב הקדמי כי סגר את הפתח למחזור הפרות הנכנס. **אם סמכת עליו – לא שמחת** לאחר מכן. פשוט לא נעים לרוץ ולאסוף את הפרות ולהכניסן לחצר ההמתנה מחדש.

■ הסידור האוטומטי לשטיפת המכונות והבמה לאחר כל דבוקה הוא ללא ספק מהשגי הטכנולוגיה. אולם, אחד דינך להישטף ולעולם באה המקלחת מן המקום הבלתי צפוי. הפתרון הוא, ללבוש בגד צוללן, אף שגם הוא לוקה בחסר, כי כן אז אתה נשטף בזיעה.

■ שלחת חברך להביא קבוצת פרות מן החצר... לעולם יכנסו דוקא עכשיו הפרות הקשות ביותר, המסובכות ביותר, מוטב איפוא שתלך בעצמך.

■ קורה ופרה מרגישה דחף עז לרוקן את שלפוחית השתן בעת החליבה. זה טבעי בהחלט, אבל מדוע, לכל הרוחות, זאת תמיד אותה פרה שעומדת לפני זו שאתה מרכיב לה בדיוק עכשיו את מכונת החליבה? לך דע...

■ לא כדאי למהר בחליבה. כידוע, החפזון הוא